

Sygn. akt I C 1742/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Paszczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2017r.

sprawy

z powództwa **M. K. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) S.A. V. (...) z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z/s w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 20.060,40zł (dwadzieścia tysięcy sześćdziesiąt złotych 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi

- od kwoty 17.689,14zł (siedemnaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 14/100) od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 450,00zł (czteryście pięćdziesiąt złotych 00/100) od dnia 30 lipca 2015r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.921,26zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia jeden złotych 26/100) od dnia 26 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. V. (...) z/s w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu tytułem nieuiszczonych wydatków kwotę 1.982,14zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote 14/100),

4. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z/s w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 3.421,00zł (trzy tysiące czterysta dwadzieścia jeden złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1742/15

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2015r. powód M. K. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego I (...) Towarzystwa (...) z/s w W. kwoty 18.139,14zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 17.689,14zł od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 450,00zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 11 lutego 2015r. uległ uszkodzeniu jego pojazd m-ki M. (...) o nr rej. (...), a pozwany zakład ubezpieczeń w wyniku przeprowadzonego

postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów, po pierwotnej zwłoce, ostatecznie odmówił wypłaty odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 września 2015r. pozwany (...) S.A. V. (...) z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pozwany odmówił powodowi przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej za uszkodzenia powstałe w pojeździe oraz zakwestionował podnoszone przez niego argumenty odnoszące się do sfery faktycznej i prawnej.

W dniu 25 stycznia 2017r. powód rozszerzył żądanie odszkodowawcze o kwotę 1.921,26zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty. Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 20.060,40zł wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonym od kwoty 19.610,40zł od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty i od kwoty 450,00zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany zakwestionował również w całości rozszerzenie żądania odszkodowawczego i wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód M. K. jest właścicielem pojazdu m-ki M. (...) o nr rej. (...).

W dniu 11 lutego 2015r. w miejscowości K., na skrzyżowaniu ulic (...) B. K. kierując przedmiotowym pojazdem uczestniczyła w zdarzeniu drogowym z drugim uczestnikiem ruchu kierującym pojazdem m-ki A. o nr rej. (...).

W wyniku nie zachowania szczególnej ostrożności przez prowadzącego pojazd A. o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania, kierujący ten uderzył w pojazd m-ki M. (...) o nr rej. (...) kierowany przez B. K. powodując powstanie uszkodzeń mechanicznych.

Sprawca kolizji drogowej został ukarany w postępowaniu mandatowym za wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 86 § 1 kw.

Przed Sądem Rejonowym w Kaliszu w sprawie o sygn. akt II Ko 24/15 toczyło się postępowanie z wniosku P. L. w przedmiocie uchylenia tego mandatu karnego, które zakończyło się wydaniem w dniu 7 maja 2015r. postanowienia o odmowie jego uwzględnienia. Nieskuteczne było też postępowanie wywołane zażaleniem na opisane wyżej orzeczenia, gdzie ten Sąd zarządzeniem z dnia 30 czerwca 2015r. odmówił przyjęcia środka odwoławczego, które to zarządzenie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 26 sierpnia 2015r. w sprawie o sygn. akt IV Kz 122/15.

(oświadczenie k. 13, 65, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 24, 73 z akt SR w Kaliszu II Ko 24/15: mandat karny k. 2-4, postanowienie k. 16, 22, 32-33, dokumenty dot. pojazdu k. 82-87, opinia biegłego k. 108-134, 151-153)

Powód dokonał zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt (...)

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe powoda oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy.

W ramach tych czynności pozwany uznał, iż w pojeździe powoda w związku ze zdarzeniem do wymiany są następujące części: błotnik przedni lewy, listwa ochronna błotnika przedniego lewego, listwa boczna ochronna drzwi

przednich lewych, nadkole wewnętrzne tylne koła przedniego lewego, zwrotnica, piasta koła z łożyskiem, amortyzator pneumatyczny, wahacz poprzeczny dolny, wahacz poprzeczny górny, drążek poprzeczny reakcyjny dolny, tarcza koła aluminiowa przód.

Do naprawy pozwany zakwalifikował drzwi przednie lewe – 1,5 rbg.

Pozwany nie sporządził protokołu pokolizyjnego oględzin pojazdu.

(operat szkody komunikacyjnej k. 72, analiza kosztów k. 80-81, 94, zgłoszenie szkody k. 90-92, dane polisy k. 98, opinia biegłego k. 108-134, 151-153)

Decyzją z dnia 20 marca 2015r. nr (...) pozwany odmówił powodowi przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej za uszkodzenia powstałe w pojeździe.

(decyzja k. 20, 62, 71, polisa k. 89)

Do wykonania naprawy pojazdu konieczne były następujące części: błotnik prz l, osłona błotnika p l, listwa ozd błotn p l, osł wneki koła t p l, listwa ozd drzwi p l, wahacz poprz prz l d, wahacz poprz prz l g, cięgno prz l, zwrotnica prz l, amortyzator p l, piasta koła prz l, koło tarcz sl prz l.

Uszkodzenia opisanych powyżej elementów wyposażenia pojazdu powstały w wyniku zaistnienia przedmiotowego zdarzenia drogowego i nie pozostawały w związku z innym zdarzeniem niż objętym n/n postępowaniem.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych wymagały: zbieżność kol prz ustawienie, błotnik prz l, lusterko zew l ze wspornikiem, uchwyt 1. drzwi l z jazmem, podnośnik szyby 1. drzwi l, listwa ozd z 1. drzwi l, wykładzina do komory silnika kpl, koło prz l montowanie, koło/koła wyważenie, zacisk hamulca p l, tarcza hamulca prz l, piasta koła prz l, dodatek do wahacza, piasta koła prz, kolumna amort prz l, wahacz sprzęż osi prz d l, łącznik l osi prz, wahacz poprz prz l g, praca dodatk odpowietrzenia abc, drzwi prz l.

W pojeździe niezbędne było również wykonanie prac lakierniczych dotyczących: błotnik prz l, drzwi prz l, .

Wartość części zamiennych niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 17.073,62zł, koszt naprawy mechanicznej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 1.425,01zł, natomiast koszt lakierowania, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału wynosi 1.111,77zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 19.610,40zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 24.120,79zł.

Kwota 24.120,79zł brutto (19.610,40zł netto) stanowi rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej z dnia 11 lutego 2015r.

Wartość rynkowa pojazdu w dniu 11 lutego 2015r. wynosiła 37.900,00zł, natomiast wartość pojazdu powoda w stanie uszkodzonym na dzień 11 lutego 2015r. wynosiła 13.779,21zł.

W wyniku zaistnienia przedmiotowego zdarzenia uległa zmniejszeniu wartość rynkowa pojazdu powoda.

Naprawa pojazdu powoda była ekonomicznie uzasadniona.

(kosztorys k. 14-16, 17-18, opinia biegłego k. 108-134, 151-153)

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegły w opiniach udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i

poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwarte i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych przez stronę pozwaną w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatu.

Z tych samych co wskazanych powyżej względów Sąd odmówił przydatności do ustalenia stanu faktycznego kalkulacji wartości szkody sporządzonej w postępowaniu szkodowym w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów, w szczególności za nieprawidłowe należało uznać zastosowanie przez zakład ubezpieczeń ujemnej korekty wartości na części zamiennie, przy uwzględnieniu wartości tzw. zamienników, potrącenia kosztów materiału lakierniczego i ustalenia w niższej wysokości wartości prac mechaniczno-blacharskich i lakierniczych.

Podnoszone przez stronę pozwaną okoliczności stanowią jedynie polemikę z prawidłowo i właściwie sporządzonym dokumentem procesowym i nie stanowią podstawy do reformacji albo odrzucenia czy to w całości lub w części tak przeprowadzonej w postępowaniu rozpoznawczym czynności procesowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) (Dz. U. 2016.2060 – j.t.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowane przepisy są wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. L. (...) nr (...), wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. L. (...) nr (...).

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. L. (...) nr (...).

W cytowanych przepisach nie istnieją w żadnej mierze ograniczenia praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. O. (...) (...) oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. O. (...) (...)

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi, przy czym dokonanie potrąceń amortyzacyjnych, odpowiadających zużyciu samochodu i jego części przed uszkodzeniem jest nieuzasadnione.

Wydatki poniesione na części nowe, których użycie było niezbędne do osiągnięcia tego celu, składają się na koszt naprawienia szkody i nie mogą one obciążać poszkodowanego, lecz osobę odpowiedzialną za szkodę. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. W niektórych bowiem przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu.

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (por. art. 361 § 1 kc), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Zastąpienie części starych nowymi, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu, jest uznawane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Odmiennie stanowisko musiałoby prowadzić do pozbawionego podstaw prawnych wniosku, że ciężar przywrócenia do stanu poprzedniego rzeczy używanej spoczywa częściowo na poszkodowanym.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi zatem do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości, a ponadto nie daje również podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części. Brak bowiem podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Konstatując należy stwierdzić, iż poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne - części zamienne nie będące częściami oryginalnymi albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Zasada pełnego odszkodowania ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody, czego pozwany w ramach niniejszego postępowania nie wykazał. Z faktów powszechnie znanych wynika bowiem, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe.

Stratę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego.

Strata obejmuje również utratę wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego w stosunku do pojazdu o takich samych parametrach nie noszącego cech ingerencji w jego strukturę.

Koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 kc. Przyjmuje się bowiem, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania – por. postanow. SN z dnia 12 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, opubl. L. (...)nr(...), wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. O. (...) (...).

Obowiązkiem pozwanego w sytuacji, gdy podnosił zanegowane przez biegłego sądowego w opinii tezy, było przedstawienie udokumentowanych kontrargumentów a nie ograniczenie się do złożenie w tym zakresie jedynie pisemnych oświadczenia procesowych. Zatem obowiązkiem pozwanego było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. L. (...) nr (...)).

Pozwany w ramach przedmiotowego postępowania nie wykazał również, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego i czynności te spowodowałyby wzrost wartości pojazdu jako całości i że poszkodowany na tej operacji zyskał. Zakład ubezpieczeń dowolnie ustalił, że poszkodowany może otrzymać odszkodowanie w wysokości wartości części już częściowo zużytej, jaką miałyby ona gdyby ją sprzedawano na rynku i nie uwzględnił faktu, że część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Nie jest także jasne, za pomocą jakich kryteriów pozwany ustalił wartość części starej, która została uszkodzona podczas wypadku, część ta bowiem, gdyby nie została uszkodzona, mogła służyć jeszcze przez czas, który nie w każdym przypadku musi się równać okresowi wynikającemu z porównania okresu eksploatacji części nowej i już używanej. Do obniżenia odszkodowania nie wystarczy bowiem wzięcie pod uwagę samego okresu eksploatacji części, która ulega wymianie na nową, a przy naprawie rzeczy polegającej na przywróceniu do stanu poprzedniego nie można odrębnie oceniać wartości części użytych do naprawy, a pomijać wartość i użyteczność rzeczy jako całości.

W tym miejscu należy wskazać, iż w przypadku gwarancyjnej odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za sprawcę wypadku komunikacyjnego terminy spełnienia świadczeń reguluje art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) (Dz. U. 2016.2060 – j.t.). Każdemu zakładowi ubezpieczeń stawia się wymóg przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego starannie i bez nieuzasadnionej zwłoki oraz z uwzględnieniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 kc i art. 355 § 2 kc). Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o

wypadku ubezpieczyciel obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody.

Przepis art. 817 § 2 kc nie upoważnia ubezpieczyciela do zaniechania prowadzenia postępowania likwidacyjnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego dotyczącego wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej. Żaden przepis prawa z zakresu ubezpieczeń komunikacyjnych nie utożsamia kwestii wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i wysokości świadczenia z koniecznością wyczekiwania na wyrok sądowy. Nic nie stoi na przeszkodzie, by wyjaśnienie powyższych okoliczności nastąpiło w drodze tzw. likwidacji szkody przeprowadzonej przez organy zakładu ubezpieczeń – por. wyrok SN z dnia 10 stycznia 2000r. w sprawie o sygn. akt III CKN 1105/98, opubl. L., wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2003r. w sprawie o sygn. akt III CKN 1512/00, opubl. L., wyrok SA w Poznaniu z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie o sygn. akt I ACa 52/96, opubl. L., wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 1993r. w sprawie o sygn. akt I ACr 93/93, opubl. L., wyrok SA w Lublinie z dnia 14 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 88/14, opubl. L., wyrok SA w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 54/14, opubl. L..

Z podanych wyżej względów Sąd przy uwzględnieniu zasady pełnego odszkodowania zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.060,40zł wraz z odsetkami ustawowymi, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 17.689,14zł od dnia 14 marca 2015r. do dnia zapłaty, od kwoty 450,00zł od dnia 30 lipca 2015r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.921,26zł od dnia 26 stycznia 2017r. do dnia zapłaty.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, tj. co do żądania powoda dot. terminu wymagalności roszczenia odsetkowego dochodzonego w związku z podwyższeniem roszczenia w toku toczącego się już postępowania ustalając, iż ta należność uboczna przysługuje powodowi od daty jego zgłoszenia, a nie wcześniejszego terminu, przy czym w tym zakresie Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 8 lipca 1993r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/93, opubl. O. (...) (...). W szczególności Sąd miał na względzie, iż powód formułując żądania pozwu i określając wysokość dochodzonego roszczenia był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i opierał się w tym zakresie na dokumencie prywatnym stanowiącym opinię rzeczoznawcy mechaniki pojazdowej i wyceny pojazdów, który stanowił podstawę faktyczną stwierdzenia głównego roszczenia pozwu. Powyższe powoduje, iż tak ukształtowane żądanie określone w oparciu o wiedzę fachową osób trzecich poddane ocenie procesowej może ulec podwyższeniu, przy czym brak jest obiektywnych i bezpośrednich podstaw do uznania, iż w zakresie dokonanego podwyższenia odpowiedzialność odsetkowa pozwanego rozciąga się również na okres sprzed przekształcenia.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o znowelizowaną na podstawie art. 2 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830) treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc i art. 359 § 1 i 2 - 2³ kc.

Odsetki, od sumy pieniężnej należą się wówczas gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia (art. 359 § 1 kc i art. 481 § 1 kc).

Odsetki, zgodnie z art. 481 kc, stanowią opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

R. legis art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) (Dz. U. 2016.2060 – j.t.) opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku Ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku

oraz wysokości powstałej szkody – por. por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn akt V CSK 38/11, opubl. L. (...) nr(...), por. wyrok s.apel. w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 494/13 L. (...) nr (...).

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości pozwanego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 13.490 – j.t. ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 15.783 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2 6.623 – j.t. ze zm.).